

Βασιλέα τῆς Βαβυλῶνος ἐβδομήκοντα ἔτη» (Ἱερμ. κε. 11). «Οὕτω λέγει Κύριος, ὅτι ἀφοῦ πληρωθῶσιν ἐβδομήκοντα ἔτη ἐν Βαβυλῶνι, θέλω ἐπισκεφθῆ ὑμᾶς, καὶ θέλω ἐκτελέσει πρὸς ὑμᾶς τὸν λόγον τὸν ἀγαθόν, νὰ ἐπαναφέρω ὑμᾶς εἰς τὸν τόπον τοῦτον». (Ἱερμ. κθ. 10) Ἐν δὲ τῷ Β. Χρονικ. λστ. 17—21 ἀναγράφεται ἡ ἐκπλήρωσις τῆς προφητείας ταύτης· ὁ λόγος δὲ δι' ὃν ἦσαν ἀκριβῶς ἐβδομήκοντα ἔτη, καὶ διὰ τί ἡ γῆ ἠρημώθη τελείως, ἐκτίθεται ὡς ἑξῆς: «Καὶ ὁ Κύριος ἔφερεν ἐπ' αὐτοὺς τὸν Βασιλέα τῶν Χαλδαίων, [τὸν Ναβουχοδονόσορα Βασιλέα τῆς Βαβυλῶνος],....καὶ τοὺς ἐκφυγόντας τὴν μάχαιραν μετώκισεν εἰς Βαβυλῶνα, ὅπου ἦσαν δοῦλοι εἰς αὐτόν καὶ εἰς τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, μέχρι τοῦ καιροῦ τῆς Βασιλείας τῶν Περσῶν· διὰ νὰ πληρωθῇ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ὁ διὰ στόματος Ἱερεμίου, ἕως οὗ ἡ γῆ χαρῇ τὰ σάββατα αὐτῆς· διότι ΠΑΝΤΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟΝ ΤΗΣ ΕΡΗΜΩΣΕΩΣ ΑΥΤΗΣ ΕΦΥΛΑΤΤΕ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ἕως οὗ συμπληρωθῶσιν ἐβδομήκοντα (70) ἔτη.

Ἐκ τούτων βλέπομεν ὅτι ὁ Ἰσραὴλ εἶχεν ἀποτύχει νὰ τηρήσῃ δεόντως τὰ Σαββατιαῖα ἔτη, πρῶτα τῶν ὁποίων ἦσαν τὰ Ἰωβιλαῖα. Ὁ θεσμὸς οὗτος ἦν βεβαίως αὐστηρὰ δοκιμασία τῆς εἰς τὸν Οὐράνιον Βασιλέα ὑπακοῆς λαοῦ τόσον ἀξιοσημειώτως φιλαργύρου, ὅστις διατάσσεται δι' αὐτοῦ νὰ ἀφίγη τὴν γῆν νὰ ἀναπαυθῇ, νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τοὺς πρῶτους αὐτῶν ἰδιοκτητίας γαίας ἀποκτηθείσας, καὶ ἐπὶ ἔτη κατεχομένης, καὶ ἐπαναδίδῃ εἰς τοὺς δούλους τὴν ἐλευθερίαν των—διὰν ἰδίως ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ τοιαύτη ὑποταγὴ διετάσσεται ἀπλῶς, καὶ δὲν ἐπεβάλλετο διὰ τῆς βίας. Ὁ Θεὸς εἶχε προγνώρισει αὐτοῖς διὰ τοῦ Μωϋσέως, ὅτι ἐὰν ἠπειθουν εἰς τοὺς νόμους, τοὺς ὁποίους ὡς ἔθνος ἀνέλαβον ὑποχρέωσιν νὰ τηρήσωσιν, ἥθελε τιμωρήσῃ αὐτοὺς διὰ τοῦτο. Ἐν τῷ αὐτῷ κεφαλαίῳ, ἐν τῷ ὁποίῳ λέγει αὐτοῖς περὶ τῆς τιμωρίας τῶν ἑπτὰ καιρῶν ὑπὸ τὴν Ἑθνικὴν κυριαρχίαν, λέγει αὐτοῖς ἐπίσης δι' ἐὰν ἤθελον ἀμελήσῃ τὴν τήρησιν τῶν Σαββατιαίων ἑτῶν, ἥθελε τιμωρήσῃ αὐτοὺς διὰ τοῦτο ἐρημώων τὴν γῆν αὐτῶν. (Εἶναι δὲ γεγονὸς, ὅτι τὰ ἐβδομήκοντα

ἔτη τῆς ἐρημώσεως ὑπῆρξαν ἐπίσης ἡ ἀρχὴ τῶν Ἑπτά Καιρῶν τῶν Ἑθνῶν, ὡς ἤδη ἀπεδείχθη). Ἡ ἀπειλὴ αὕτη τοῦ Κυρίου ἀναγινώσκει ὡς ἐξῆς : « Ἡ γῆ σας θέλει μένει ἔρημος, καὶ αἱ πόλεις Σας θέλουν εἶσθαι ἔρημοι. Τότε ἡ γῆ θέλει ἀπολαύσει τὰ Σάββατα αὐτῆς καθ' ὅλον τὸν καιρὸν ὅσον αὐτὴ μείνῃ ἔρημος, καὶ σεῖς ἐν τῇ γῇ τῶν ἐχθρῶν σας.....διότι δὲν ἀνεπαύετο εἰς τὰ Σάββατά σας, ὅτε κατωκεῖτε ἐπ' αὐτῆς — Λευϊτ. κοτ: 34, 35, 43.

Ὁ Θεὸς ἠνέχθη ἐπὶ τινα καιρὸν τὴν ἡμικάρδιον καὶ κατ' ἐπιφάνειαν ὑπακὸν τῶν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπεμάκρυνεν αὐτοὺς ὁλοσχερῶς ἀπὸ τῆς γῆς, ἀποστείλας αὐτοὺς εἰς αἰχμαλωσίαν, καὶ καταστήσας αὐτὴν ἔρημον, ἄνευ οὐδενὸς κατοίκου, καὶ ἀπέδωκεν αὐτῇ οὕτω τὸν πλῆρη ἀριθμὸν τῶν Ἰωβιλαίων ἐτῶν αὐτῆς — ὅχι μόνον δι' ὅσα ἐκ τούτων εἶχον οὗτοι τηρήσει ἀτελῶς, ἀλλ' ἐπίσης δι' ὁλόκληρον τὸν μέλλοντα ἀριθμὸν ὅστις ἤθελε παρέλθῃ, συμφώνως πρὸς τὰς περὶ τούτου διατάξεις του, μέχρι τοῦ ἀντιτύπου Ἰωβιλαίου τῆς Ἀποκαταστάσεως ἢ τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος.

Ἀφοῦ δὲ ὁ ὅλικός ἀριθμὸς τῶν τυπικῶν Ἰωβιλαίων, τῶν προορισθέντων νὰ προηγηθῶσι τοῦ ἀντιτύπου, ἀποδεικνύεται οὕτως ὅτι εἶναι ἐβδομήκοντα, ἐφοδιαζόμεθα ἐντεῦθεν καὶ δι' ἑτέρου τινὸς ἐπιπροσθέτου μέσου ὅπως ὑπολογίσωμεν τὸν καιρὸν καθ' ὃν τὸ ἀντίτυπον πρέπει νὰ ἀρχίσῃ. Ὁ ὑπολογισμὸς δὲ τῶν προφητικῶν αὐτῶν δεδομένων περὶ τοῦ ὅλικου ἀριθμοῦ τῶν Ἰωβιλαίων εἶναι λίαν ἀπλοῦς καὶ εὐκόλος, καὶ, ὡς θὰ ἡδυνάμεθα νὰ προσδοκῶμεν, τὰ ἐκ τούτου ἀποτελέσματα συμφωνοῦσιν ἀκριβῶς πρὸς τὰ ἤδη κτηθέντα διὰ τῆς μεθόδου τοῦ ὑπολογίζεσθαι, τῆς ἐν τῷ νόμῳ παρεχομένης.

Τοῦ ὅλικου λοιπὸν ἀριθμοῦ τῶν Ἰωβιλαίων ὅντιος ἐβδομήκοντα, καὶ δέκα ἐννέα ἐξ αὐτῶν τηρηθέντων κατὰ ἡμικάρδιον, ἀτελῇ τινα τρόπον, παρὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν πρὸ τῆς ἐρημώσεως, ἔπεται ὅτι τὰ ὑπολοιπόμενα πενήτηκοντα καὶ ἓν (70—19=51) ἐνδεικνύουσι τὴν περίοδον ἀπὸ τοῦ τελευταίου Ἰωβιλαίου, τὸ ὁποῖον ὁ Ἰσραὴλ ἐτήρησεν ἀτελῶς, μέχρι τοῦ μεγάλου ἀντιτύπου. Πλὴν, σημειώσατε ἐνταῦθα διαφορὰν τινα

ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἀριθμήσεως. Κατὰ τὸν ἐν τῷ Νόμῳ ὑπολογισμόν ἡριθμήσαμεν τοὺς μελλοντίας ὡς ἐπίσης καὶ τοὺς παρελθόντας κύκλους τῶν τεσσαράκοντα καὶ ἐννέα ἐτῶν ἐπιπροσθέτοντες καὶ τὸ πεντηκοστὸν ὡς τὸ ἔτος τοῦ Ἰωβιλαίου· καθότι ὁ Νόμος δεικνύει τὰ πράγματα ὡς ἡθέλον εἶσθαι ἐὰν ὁ Ἰσραὴλ συνεμορφοῦτο πρὸς τὸν νόμον, καὶ ἐνήργει δεόντως. Ἡ προφητεία ὁμως ἀναγράφει τὰ γεγονότα ἀκριβῶς ὡς ταῦτα μέλλουσι νὰ λάβωσι χώραν. Μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἤδη ἐξετάζομεν τὴν προφητικὴν διακήρυξιν, καὶ ἐπομένως ὀφείλομεν νὰ ὑπολογίσωμεν τοὺς κύκλους αὐτοὺς ὡς οὗτοι ἐξελίχθησαν—κύκλους ἐκ τεσσαράκοντα καὶ ἐννέα ἐτῶν, ἄνευ Ἰωβιλαίων· διότι ὁ Ἰσραὴλ οὐδὲν Ἰωβιλαῖον ἐτήρησε μετὰ τὸ δέκατον ἔννατον αὐτῶν τοιοῦτον. Οἱ πρῶτοι δέκα ἐννέα κύκλοι εἶχον Ἰωβιλαῖα ἑτῆ, ἀλλ' οἱ μετὰ ταῦτα πεντήκοντα καὶ εἰς οὐδέν εἶχον· συνεπῶς δεόν νὰ ὑπολογίσωμεν πεντήκοντα καὶ ἓνα κύκλον ἐκ τεσσαράκοντα καὶ ἐννέα ἐτῶν ἑκαστον, ἥτοι 2,499 ἔτη ($49 \times 51 = 2499$), ἀπὸ τοῦ τελευταίου τυπικοῦ Ἰωβιλαίου τοῦ τηρηθέντος ὑπὸ τῶν Ἰσραηλιτῶν μέχρι τοῦ ἀντιτύπου. Ὁ ὑπολογισμὸς οὗτος, καίτοι καθ' ὁλοκληρίαν διάφορος τῶν λοιπῶν, καταλήγει ἐπακριβῶς ὡς κατεδείχθη διὰ τῆς ἐν τῷ Νόμῳ μεθόδου τῆς καταριθμήσεως, ἣν προηγουμένως ἐθεωρήσαμεν—εἰς τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1874 Μ. Χ.

Ἐκθέσωμεν ἤδη τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπόδειξιν ὑπὸ διάφορον μορφήν, καὶ πρὸς ὠφέλειάν τινων, ὡς ἀκολουθῶν. — Ὁ πλήρης ἀριθμὸς τῶν Ἰωβιλαίων κύκλων τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς προδιέταξεν εἶναι κύκλοι ἐβδομήκοντα, ὡς ἀπεδείχθη διὰ τῶν σαφῶν σχετικῶν δηλώσεων τῶν ἀφορωσῶν τοὺς λόγους τῆς ἐβδομηκονταετοῦς ἐρημώσεως τῆς γῆς των. Εἰς τὰ ἐβδομήκοντα ταῦτα Ἰωβιλαῖα ἐμπεριλαμβάνονται καὶ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐτήρησεν ὁ Ἰσραὴλ κατὰ ἀνεπαρκῆ ἢ ἀτελῆ τινα τρόπον, καὶ τὰ ὁποῖα εἶδομεν ὅτι ταῦτα ἦσαν ἐν ὧν δέκα ἐννέα, ὡς ἐπίσης ὅλοι οἱ μετὰ ταῦτα κύκλοι, μέχρι τοῦ ἀντιτύπου. Θὰ ὑπολογίσωμεν ἤδη πάντας τοὺς κύκλους αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς εἰς τὴν Χαναὰν εἰσόδου, καὶ ἴδωμεν ποῦ οὗτοι τελειώνουσιν.

19 Κύκλοι, προστιθεμένων καὶ τῶν Ἰωβιλαίων (ἐκ 50 ἐτῶν ἕκαστος)	= 950 ἔτη
51 Κύκλοι ἄνευ Ἰωβιλαίων, (ἐκ 49 ἐτῶν ἕκα- στος)	= 2499 »
70 Κύκλοι, ἐπομένως, καλύπτουσι περίοδον ἐκ 3449 ἐτῶν.	

Ἡ περίοδος αὕτη, ἀπὸ τῆς εἰς Χαναὰν εἰσόδου τοῦ Ἰσραὴλ ὑπολογιζομένη, καταλήγει, ὡς καὶ ἡ προηγηθεῖσα, εἰς τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1874 Μ. Χ., ὡς ἐξῆς:—

Ἀπὸ τῆς Εἰσόδου εἰς Χαναὰν μέχρι τῆς διαιρέ- σεως τῆς γῆς,	6 ἔτη
Περίοδος τῶν Κριτῶν μέχρι Σαοὺλ τοῦ Βασιλέως,	450 »
Περίοδος τῶν Βασιλέων,	513 »
Περίοδος τῆς ἐρημώσεως.	70 »
Ἀπὸ τῆς ἐρημώσεως μέχρι τοῦ 1 ἔτους Μ. Χ.	536 »
Ὀλικὸς ἀριθμὸς ἐτῶν πρὸ τῆς Χρονολογίας τοῦ 1 Μ. Χ.	1575 »
Τὰ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω ἐκ 3,449 ἐτῶν περιόδου προσθετέα ἔτη, ἀπὸ τοῦ 1 Μ. Χ., εἶναι 1874 πλήρη ἔτη, τὰ ὅποια τελειώνουσι τὸν Ὀκτώβριον (Ἰουδαϊκ. Χρο- νολογία) τοῦ	1874 »
Ἡ περίοδος ὅθεν τῶν 70 κύκλων, ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ Ἰωβιλαίου συστή- ματος, ἐπὶ τῇ εἰς Χαναὰν εἰσόδῳ, μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀντιτύπου, τοῦ Μεγάλου Ἰωβιλαίου, ἢ τῶν Καιρῶν τῆς Ἀποκαταστάσεως, κατὰ Ὀκτώβριον, 1874 Μ. Χ.	3449 ἔτη

Τὸ λογικὸν ἐκ τούτων συμπέρασμα, ἐὰν τὰ ζητήματα ταῦτα γείνωσιν ἀποδεκτὰ ὡς θεόθεν διατεταγμένα, ἐξάγεται εὐχε-
ρῶς. Ἐὰν δὲ ταῦτα δὲν ὠρίσθησαν παρὰ Θεοῦ, πόθεν προ-
ῆλθον; Ἡμεῖς δὲν θέτομεν ταῦτα εἰς τὸν θεόπνευστον Λό-
γον: ἡμεῖς τὰ εὐρίσκομεν ἀπλῶς ἐν αὐτῷ ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ
ἀπλότῃ καὶ τελειότητι, καὶ ὡς πᾶσα ἡ λοιπὴ πολύτιμος καὶ
πλουσία τροφὴ τῆς Ἀποθήκης, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος δίδει

ΠΙΝΑΞ

²Ιδε δελ. 222.

Ἀπὸ τῆς εἰς Χαναὰν ἐξόδου	
μέχρι τῆς διαιρέσεως	
τῆς γῆς	6 ἔτη
Περίοδος τῶν Κριτῶν	450 »
τῶν Βασιλέων	513 »
Μέχρι τῆς ἐρημώσεως	969 »
19 Ἰωβιλαῖα, =	950 »
	19 »

Οὕτω τὸ τελευταῖον αὐτῶν
Ἰωβιλαῖον ἐτηρήθη 19 ἔτη πρὸ
τῆς ἐρημώσεως.

Κ ΑΝΘ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΙΣΤΟ-
ΡΙΑΙΟΥ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Πρὸ τῆς «ἐρημώσεως», ὡς ἀ-
 νωτέρω, 19 ἔτη
 Ἔτη ἐρημώσεως 70 »
 Ἀπὸ τῆς ἐπὶ Κύρου ἐ-
 πιστροφῆς μέχρι τοῦ
 1 Μ. Χ. 536 »
 Ἔτη ἀπὸ τοῦ 1 Μ.Χ.
 μέχρι τοῦ 1874 Μ.
 Χ., Ὀκτωβρ. 10,
 (τὸ τέλος τοῦ ἔτους
 — Ἰουδ. χρονολ.).. 1874 »

 2499 ἔτη

51 κύκλοι (ἄνευ Ἰωβιλαίων)
ὡς πράγματι ἐξελχίθησαν καὶ
ἀναφέρονται ἐν τῇ προφητείᾳ,
ἐκ 49 εἰῶν ἕκαστος = 2499 εἰτη.
*Ἦτοι, ἐν συνόλῳ εἰτη ἀπὸ τῆς
εἰς Χαλαὰν εἰσοδου μέχρις Ὁ-
κτωβρ. τοῦ 1874 = 3449 εἰτη.

Ἡ περίοδος τῶν 19 κύκλων
καὶ Ἰωβιλαίων (950 ἔτη), καὶ
51 κύκλοι μόνοι, ἄνευ Ἰωβι-
λαίων (2499 ἔτη) = 3449 ἔτη.

ΕΙΣ ΤΑ 950 ΕΤΗ, ΚΑΤΑ ΤΑ ΟΘΩΙΑ ΕΤΗΣΙΟΝ ΤΟΙΣΙΒΑΛΙΟΝ, ΠΡΟΕΒΟΛΟΜΕΝ ΤΑ ΜΕΤΑ ΤΑΥΤΑ-2499 ΕΤΗ=3449 ΕΤΗ ΜΗΚΕΣ ΕΙΝΑΙ Η ΟΛΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΥΜΝΙΚΟΥ ΙΣΙΒΑΛΙΟΥ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΑΝΤΙΤΥΠΟΥ-ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΩΝ ΙΣΙΒΑΛΙΟΥ ΤΗΣ ΤΗΣ. ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΠΑΡΩΝ-ΚΑΤΑ ΟΥΤΩΣΙΟΝ ΤΟΥ 1874 Μ.Χ.

$19 \times 50 = 950 \text{ €}$

$$51 \times 49 = 2,499 \text{ €}$$

[illegible]

**Κύριοι μετὰ Ἰωβιλαίων
ἀρελῶς τηροθύντες,
δέκα ἐννέα.**

Κύριοι ἐξ 7Χ 7 = 49 ἐτῶν ἕκαστος
μετὰ τὴν ἐργάσασιν τῆς 7ης,
ὅποτε οὐδὲν Ἰωβδαίων ἐτηρηθῇ,
Πεντήκοντα εἰς.

ΟΛΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΩΝ ΚΥΚΛΩΝ ΤΟΥ ΙΝΔΙΑΝΟΥ—ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ

ἡμῖν κατὰ τὴν αὐτοῦ ὑπόσχεσιν (Λουκ. ιβ. 37), καὶ αὕτη εἶναι θρεπτικὴ «στερεὰ τροφή» — μὴ οὕσα εἰδικῶς προωρισμένη διὰ «νήπια ἐν Χριστῷ», ἀλλὰ διὰ τοὺς μᾶλλον ἀνεπτυγμένους, τοὺς «ἔχοντας τὰ αἰσθητήρια γεγυμνασμένα» (Ἑβρ. ε' . 14) ὅπως διακρίνωσι καὶ ἐκτιμήσωσι τὴν τροφὴν ταύτην τὴν «ἐν καταλλήλῳ καιρῷ» χορηγουμένην. Ἐὰν ταῦτα δὲν εἶναι παρὰ Θεοῦ διατεταγμένα, καὶ τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν ἀποβλέποντα, ποία εἶναι ἡ ἐξήγησις αὐτῶν, καὶ πρὸς τι τὰ ἐξαγόμενα τῶν δύο αὐτῶν ἀποδείξεων, τῶν ἐξισουμένων καὶ ἐπιβεβαιουσῶν ἀλλήλας τόσον τελείως; Ὅπως πείσης σεαυτόν, ἀναγνώστα, περὶ τῆς θείας αὐτῶν διατάξεως, σημείωσον ὅτι ἐν οὐδενὶ ἄλλῳ τόπῳ ἢ τρόπῳ δύνανται νὰ συναρμολογηθῶσι τὰ ἐβδομήκοντα ταῦτα ἔτη τῶν σαββάτων ἐν τῇ ἐρημώσει τῆς γῆς, πρὸς τὸν (50 X 50) κύκλον τοῦ Μεγάλου Ἰωβιλαίου. Δοκίμασον αὐτά. Βασάνισον αὐτά. Ὑπόθετες εἴτε λάθος, ἢ μετὰθεσιν ἐνός ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Ἰσραὴλ τηρηθέντων δεκαεννέα Ἰωβιλαίων: Ὑπόθετες ὅτι δέκα ὀκτὼ (ἐν ὀλιγώτερον) ἢ εἴκοσι (ἐν περισσότερον) παρῆλθον πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ἐβδομηκονταετὴς ἐρήμωσις. Ὑπολόγισον, καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι αἱ δύο αὗται γραμμαὶ τῆς μαρτυρίας, αἵτινες τόσον τελείως ἐνοῦνται πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι τὸ 1875 (ἀρχόμενον κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1874 Μ. Χ.) εἶνα ἡ χρονολογία τῶν Καιρῶν τῆς Ἀποκαταστάσεως, καὶ ἐπομένως ἡ χρονολογία, ἀπὸ τῆς ὁποίας δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν ὅτι οἱ οὐρανοὶ δὲν «δέχονται» (Πράξ. γ' . 21), δὲν κρατοῦσι πλέον τὸν Κύριον ἡμῶν, τὸν Μέγαν Ἀποκαταστάτην, κατ' οὐδένα ἄλλον τρόπον δύνανται νὰ συμβιβασθῶσιν, ἄνευ παραβιάσεως ἑαυτῶν, τῆς χρονολογίας, καὶ τῶν λοιπῶν προφητειῶν, τὰς ὁποίας θὰ ἐξετάσωμεν.

Ἐὰν αἱ χρονολογικαὶ αὗται προφητεῖαι διδάσκουσὶ τι, τοῦτο εἶναι ὅτι τὸ Μέγα Ἰωβιλαῖον, οἱ Καιροὶ τῆς Ἀποκαταστάσεως τῶν πάντων, ἤρξατο, καὶ ὅτι ἤδη εὗρισκόμεθα εἰς τὴν αὐγὴν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, ὡς ἐπίσης εἰς τὸν «θερισμόν» τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου — οἱ ὅποιοι αἰῶνες διασταυροῦσιν ἀλλήλους διὰ τεσσαράκοντα ἔτων — τῆς «ἡμέρας τῆς ὀργῆς». Διατελοῦμεν ἤδη ἐπὶ τριάκοντα καὶ τρία ἔτη ἐν τῇ

τεσσαρακονταετῇ ἡμέρᾳ τῆς ὀργῆς· αἱ δὲ διὰ τὸν ἐπικείμενον ἄγωνα προπαρασκευαὶ προχωροῦσι γοργῶς. Τὰ ἐπερχόμενα ἐπὶ τὰ ἔτη, ἐν τῇ ἐνεστώσῃ ῥοπῇ τῶν πραγμάτων, ἐπαρκοῦσι τελείως διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν πάντων τῶν γεγραμμένων.

Μηδεὶς τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ παρόντος τόμου ἄς σπεύσῃ νὰ συμπεράνῃ ὅτι οὐδὲν τεκμήριον ἢ μαρτυρία περὶ Ἀποκατάσεως φαίνεται περὶ ἡμῶν, οὐδ' ὅτι ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης δὲν χρυσώνει ἤδη τὰς σκοπιὰς τῶν πύργων τῆς Σιών, καὶ δὲν φωτίζει τὸν κόσμον. Ἄς ἀναλογισθῇ ἀπ' ἐναντίας ὅτι διατελοῦμεν σήμερον ἐν ἡμέρᾳ καθ' ἣν τὰ κεκρυμμένα καθίστανται φανερά· καὶ ἄς ἐνθυμηθῇ ὅτι τὸ πρῶτον ἔργον τῆς Ἀποκαταστάσεως εἶναι κυρίως ἡ κατάρριψις τοῦ παλαιοῦ καὶ παρηκμακότος οἰκοδομήματος, ὃπερ κατέχει τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν μέλλει νὰ καταλάβῃ τὸ νέον τοιοῦτον. Μὴ λησμονῶμεν ὅτι καὶ τοῦ μᾶλλον συμπαθοῦντος ἰατροῦ τὸ πρῶτον ἔργον εἶναι συχνάκις νὰ διανοίξῃ τὰς πληγὰς, νὰ καθαρίσῃ καὶ ἐκτελέσῃ ἐγχειρίσεις, κατὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀσθενοῦς, ὅπως ἐπιτελέσῃ πλήρες ἔργον θεραπείας. Ὅτι ἡ τοιαύτη ἐργασία προξενεῖ τότε πόνους, καὶ σπανίως ἐκτιμᾶται κατ' ἐκείνας τὰς στιγμὰς ὑπὸ τοῦ ἀσθενοῦς, περὶ τούτου δὲν ὑπάρχει ἀμφισβήτησις. Οὕτω λοιπὸν συμβαίνει καὶ μὲ τὸ ἔργον τοῦ μεγάλου Ἰατροῦ, τοῦ Ἀποκαταστάτου καὶ Ζωοδότου· Αὐτὸς πληγώνει διὰ νὰ θεραπεύσῃ, αἱ δὲ θλίψεις καὶ συνιάσεις (κοσκινίσματα), ἐν τε τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ κόσμῳ, εἶναι αἱ ἀναγκαῖαι μόνον σχάσεις καὶ καθάρσεις, καὶ ἀποτελοῦσι σπουδαῖόν τι μέρος τοῦ ἔργου τῆς ἀποκαταστάσεως.

Ἐν τῷ τύπῳ, ἡ Σάλπιγξ τοῦ Ἰωβιλαίου ὥφειλε νὰ ἡχήσῃ ὅταν θὰ ἤρχιζε τὸ Ἰωβιλαῖον ἔτος, ὅπως διακηρύξῃ ἐλευθερίαν δι' ὅλης τῆς γῆς, πρὸς πάντας τοὺς κατοίκους αὐτῆς (Λευϊτ. κε'. 10). Τὸ ἀντίτυπον εἰσάγεται διὰ τῆς ἡχώσεως τῶν (συμβολικῶν) «Ἐπὶ Σαλπίγγων», τῆς «Σάλπιγγος τοῦ Θεοῦ», τῆς «Ἐσχάτης Σάλπιγγος». Αὕτη εἶναι ὄντως ἡ μεγάλη Σάλπιγξ· αὕτη ἐξαγγέλλει ἐλευθερίαν πρὸς πάντα δέσμιον· ἐνῶ δὲ κατ' ἀρχὰς αὕτη σημαίνει τὴν ἐγκατάλειψιν καὶ κατάργησιν πολλῶν ἀξιώσεων καὶ προνομίων, καὶ καιρὸν γενικῆς ἀναστασιώσεως καὶ ἀναιροπῆς συνηθειῶν, ἔξεων, κλπ.,

ἡ πλήρης αὐτῆς σημασία, ὁπότε θέλει ὀρθῶς ἐκτιμηθῇ, ἔσεται «εὐαγγέλια χαρᾶς μεγάλης, ἥτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ».

Ἐν τῇ πρώτῃ ταραχῇ, πᾶς ὁ ἀκούων τὴν Σάλπιγγα τοῦ Ἰωβιλαίου τῆς νέας οἰκονομίας ἐκπλήσσεται ἐντόνως ἐκ τινος τῶν διαφόρων αὐτοῦ χαρακτηρῶν καὶ μόνον, καὶ εἰς οὐδένα ἄλλον παρέχει προσοχήν. Ὁ εἰς βλέπει τὴν ἀνάγκην κυβερνητικῶν μεταρρυθμίσεων, καὶ ἐγείρει φωνὴν ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τῶν ἐν ἐνεργείᾳ στρατῶν, καὶ τῶν πρὸς συντήρησίν των καταθλιπτικῶν φόρων. Ἐτερος ἀπαιτεῖ τὴν κατάργησιν τῆς τιτλούχου ἀριστοκρατίας, καὶ τὴν ἐκτίμησιν παντὸς ἀνθρώπου ἐκ τῶν διαφόρων αὐτοῦ προσόντων. Ἄλλοι κραυγάζουσιν ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τῆς γαιοκτημοσύνης, καὶ ἀπαιτοῦσιν ὅπως ἡ κατοχὴ τῶν γαιῶν δεόν νὰ εἶναι ὡς ἐν ἀρχῇ, συμφῶνως πρὸς τὰς ἀνάγκας, τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν πρὸς χρησιμοποίησιν αὐτῆς προθυμίαν ἐκάστου. Ἄλλοι ἐγείρουσι φωνὴν διὰ μεταρρυθμίσεις ἀφορώσας τὴν χρῆσιν τῶν ποτῶν καὶ διὰ ἀπαγορευτικῶν καὶ ἄλλων νόμων, διὰ Ἑταιριῶν ἀποστολὴν αὐταῖς τιθεμένων τὴν τήρησιν τοῦ Νόμου καὶ τῆς Τάξεως, ἐπιδιώκουσι ν' ἀναχαιτίσωσι τὸ μέγα ἐκ τούτων κακόν, καὶ ἀρχίζουν νὰ περιστέλλωσιν ἐκείνους, οἵτινες, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ χρήματος, παγιδεύουσιν, αἰχμαλωτίζουν καὶ καταστρέφουσι τοὺς ὁμοίους των, καὶ οἵτινες, ἐμπήγοντες τοὺς ὀδόντας καὶ ὀνυχὰς των εἰς τὰς ἀσθενείας αὐτῶν, ἐννοοῦσι νὰ παχύνωνται καὶ ἐντρυφῶσιν εἰς τὸ αἷμά των. Ἄλλοι ἰδρύουσι Φιλανθρωπικὰς Ἑταιρείας, καὶ Ἑταιρείας κατὰ τῆς ὁμότητος καὶ ἀγριότητος, ὅπως περιστέλλωσι τοὺς δυναμένους ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των νὰ βλάπτωσι τοὺς ἀνισχύρους καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν ἐξαρτωμένους. Ἄλλοι σχηματίζουν Ἑταιρείας πρὸς καταστολὴν τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς ἐξαχρειούσης φιλολογίας. Ἄλλοι συγκροτοῦσιν Ἑταιρείας Ἀντινοθευτικὰς, ὅπως ἐπιβλέπωσι τὴν νόθενσιν τῶν τροφῶν, ἐκπομπεύωσι δὲ, καταδιώκωσι ποινικῶς καὶ τιμωρῶσι τοὺς χάριν μεγαλειτέρων κερδῶν νονεύοντας τὰ τρόφιμα, καὶ καθιστῶντες ταῦτα ἐπιβλαβῇ εἰς τὴν ὑγίειαν. Νόμοι δὲ ψηφίζονται πρὸς προστασίαν τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὑγείας τῶν λαῶν.

Οἱ μεταλλουργοὶ ἀνάγκη νὰ ἔχωσι καθαρὸν ἀέρα, ἀδιάφορον πόσον ἤθελε στοιχίσει τὸ μέτρον τοῦτο· ἀνάγκη ἐπίσης νὰ ἔχωσι διπλοῦν τρόπον ἐκφυγῆς ἐν περιπτώσει πυρκαϊᾶς. Ἐργατικοὶ ἄνθρωποι, ἀνίκανοι νὰ βοηθήσωσιν ἑαυτούς, ἢ ἐκλέξωσι μέρος δι' ἐργασίαν, ἐπιμελοῦνται ἤδη ὑπὸ τῶν δημοσίων νόμων. Οὗτοι δὲν εἶναι δυνατὸν πλέον νὰ πληρώνωνται διὰ τὸν ἐργοδότην ἢ θελεν εὐαρεστηθῇ, καὶ διὰ χρεωστικῶν ὁμολόγων, διότι ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ὅπως πληρώνωνται τοῦλάχιστον κατὰ δεκαπενθήμεριαν, καὶ τοῖς μετρητοῖς. Οὐδ' ἐπιτρεπεται νὰ συνωσιζωνται πλέον εἰς οἰκοδομήματα ἔνθα, ἐν περιστάσει πυρκαϊᾶς, θὰ ἦσαν ἐκτεθειμένοι εἰς κίνδυνον νὰ καῶσι ζῶντες, ἢ νὰ μείνωσιν ἀνάπηροι ἐπὶ ζωῆς συνεπείᾳ πηδήματος· διότι τὰ «κατὰ πυρκαϊᾶς προφυλακτικὰ μέτρα» εἰσὶ καταναγκαστικά· δι' οἷονδήποτε δὲ θάνατον ἢ σωματικὴν βλάβην ὀφειλομένην εἰς τὴν ἀμέλειαν τοῦ ἐργοδότη, ὁ τοιοῦτος λογίζεται ὑπεύθυνος, καὶ τιμωρεῖται εἴτε διὰ προστίμου, ἢ διὰ φυλακίσεως. Τὰ πλούσια δὲ σωματεῖα, ἢ αἱ Ἐταιρεῖαι αἱ ἔχουσαι ἰδιοκτητοὺς σιδηροδρόμους, ἢ ἀτμοπλοῖκός γραμμὰς, ὑποχρεοῦνται νὰ φροντίζωσι περὶ τῆς ζωῆς καὶ τῶν συμφερόντων τῶν ἀνθρώπων, τόσοι τῶν πτωχῶν ὅσον καὶ τῶν πλουσίων. Αἱ μεταρρυθμίσεις αὗται εἰσιν ἀποτελέσματα τῆς ἀφυπνίσεως τοῦ λαοῦ ὑπὸ τῆς σάλπιγγος τοῦ Ἰωβιλαίου, τῆς σάλπιγγος τῆς γνώσεως καὶ ἐλευθερίας, καὶ οὐδόλως ὀφείλονται εἰς καθαρὰν φιланθρωπίαν ἐκ μέρους τῶν μᾶλλον εὐπορουσῶν τάξεων. Διότι, καίτοι πάντες οἱ ἐν ταῖς εὐπορούσαις αὐταῖς τάξεσι φιλάνθρωποι, καὶ ἰδίως ὅσοι ἐξ αὐτῶν ἀγαπῶσι τὴν δικαιοσύνην, δύνανται νὰ χαίρωσι, καὶ χαίρωσι, διὰ τὰς ἀρχὰς αὐτὰς τῶν μεταρρυθμίσεων, ἄλλοι, οἱ καὶ πλειοψηφοῦντες, ἐνδίδουσι μετὰ λύπης καὶ ἐξ ἀνάγκης· εἶναι ἀληθὲς ὅτι τοιοῦτοι νόμοι καὶ τοιαῦται διατάξεις δὲν ἐτελειοποιήθησαν εἰσέτι, οὐδὲ ἐγένοντο ἀκόμῃ παγκόσμιοι· ἀλλ' αἱ ἀνωτέρω σημειωθεῖσαι ἀρχαὶ χαροποιοῦσι τὰς καρδίας ἡμῶν, καὶ παρέχουσιν ἀπόδειξιν τοῦ τί δυνάμεθα νὰ προσδοκῶμεν ἐν τῇ ἐξυψώσει τῶν ταπεινῶν καὶ μικρῶν, καὶ τῇ ἐξουθενώσει τῶν ὑπερηφάνων, διὰ τὸν οἱ κανονισμοὶ τοῦ Ἰωβιλαίου τεθῶσιν ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ. Πάντα ταῦτά εἰσι

μέρη τῆς περὶ μεταρρυνθίσεως συγκινήσεως, ἣτις εἰσάγει τὸ Μέγα τῆς Γῆς Ἰωβιλαϊόν. Καίτοι δὲ πολλὰ μέχρι τοῦδε ἀπητήθησαν, καὶ πολλὰ βαιθμηδὸν ἔχουσι παραχωρηθῇ εἰς πολλοὺς λαοὺς, πάσης σχεδὸν πεπολιτισμένης χώρας τῆς γῆς, ἐν τούτοις οἱ βασιλεῖς, αὐτοκράτορες καὶ βασίλισσαι, τῶν πολιτικῶν, κοινωνικῶν, Ἐκκλησιαστικῶν καὶ οἰκονομικῶν συστημάτων, δὲν θὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὴν μεγάλην ἐξισωτικὴν ἐνέργειαν τοῦ αἰῶνος τούτου τοῦ Ἰωβιλαίου, ἢ τῆς Ἀποκαταστάσεως, ἄνευ μεγάλου καὶ σφοδροῦ τινος ἀγῶνος, οἷον οἱ Γραφαὶ ὑποδεικνύουσιν ἀκριβῶς ὥς ἐπικείμενον, καὶ ὁ ὁποῖος, καίτοι δριμύς, εἶναι ἀναπόφευκτος, καὶ θέλει ἀπεργασθῇ τελικὸν ἀγαθόν.

Τὸ πνεῦμα τῆς «ἐλευθερίας ἐφ' ὅλης τῆς γῆς» ἐνίοτε ἐπεκτείνεται πράγματι μέχρι τῶν ἄκρων, μέχρι παραλόγου σημείου ὑπὸ τῶν ἁμαθῶν καὶ τῶν θερμοκεφάλων· καὶ μ' ὅλον τοῦτο, ταῦτα πάντα εἶναι ἀποτελέσματα τῆς ἀφυπνίσεως τῆς σάλπιγγος, ταῦτα πάντα ἀποτελοῦσι μέρος τῆς μεγάλης καὶ ἀναποφεύκτου διεγέρσεως τοῦ Ἰωβιλαίου, ἀφορμὴν ἔχοντα τὴν ἀμάθειαν καὶ καταδυνάστευσιν τοῦ παρελθόντος. Οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς «τοῦ μικροῦ ποιμνίου» τοῦ Κυρίου εἶναι τελείως καὶ δρθῶς πεπληροφορημένος καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ μέγα στάδιον τῆς Ἀποκαταστάσεως. Οὗτοι βλέπουνσι τὰς μικροτέρας μεταβολάς, τὴν διευθέτησιν τῶν μικροτέρων ὑποθέσεων τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ βλέπουνσι ἐπίσης ὅτι ἀπὸ οὐδεμιᾶς ἄλλης ἀπόψεως δύναται νὰ ὁραθῇ, εἰμὴ ἐξ ἀπόψεως τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ—ὅτι ὁ μέγας τύραννος, ἡ Ἀμαρτία, μέλλει ν' ἀποστερηθῇ τῆς δυνάμεώς της, ὅτι τὸ μέγα δεσμωτήριον τοῦ Θανάτου μέλλει νὰ ἀνοιχθῇ, καὶ ἐλευθερία δωρηθῇ εἰς ἕκαστον δεσμώτην,—σεσημασμένη διὰ τοῦ πολυτίμου αἵματος τοῦ Ἀμνοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ αἵροντος τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, τοῦ μεγάλου Λυτρωτοῦ καὶ Ἀποκαταστάτου. Χαρᾶς εὐαγγέλια θέλουσιν εἶσθαι πράγματι ταῦτα εἰς πάντα τὸν λαόν, οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς ζῶντας, ἀλλ' ἐπίσης, καὶ εἰς πάντας τοὺς ἐν τοῖς μνημείοις κειμένους. Πρὸ τοῦ τέλους τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Ἰωβιλαίου πᾶσα ἀνθρωπίνη ὑπαρξίς δέον νὰ καταστῇ τελείως

ἐλευθέρα, δέον γὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πρώτην τοῦ ἀνθρώπου κατάστασιν, τὴν «λίαν καλήν», λαμβάνουσα πάλιν διὰ τοῦ Χριστοῦ πᾶν ὃ τι ἀπωλέσθη ἐν τῷ Ἀδάμ.

ΤΟ ΙΩΒΙΛΑΙΟΝ

Σαλπίζατε ὁμοῦ,
Υἱοὶ Θεοῦ ὑμεῖς,
Κηρύξατε παντοῦ
Μέχρι περάτων γῆς
Ἰωβιλαῖον ἔτος νῦν
Ἀνέτειλεν ἐπὶ τὴν γῆν.

Ὅσοι ἐχάσατε
Τὴν εὐτυχίαν Σας
Ἰδοὺ ἐγγίζει νῦν
Ἡ σωτηρία Σας·
Ἰωβιλαῖον ἔτος νῦν
Ἀνέτειλεν ἐπὶ τὴν γῆν.

Τὸν Τοῦ Θεοῦ Ἀμνὸν
Δοξάσατε νῦν οεῖς,
Ὅς πάντων τῶν ἐθνῶν
Εἶναι ὁ Λυτρωτής.
Ἰωβιλαῖον ἔτος νῦν
Ἀνέτειλεν ἐπὶ τὴν γῆν.

Ἡ σάλπιγξ ὡς ἤχῃ,
Στὸν θρόνον ἃς ἐλθῇ
Πᾶσα πιστὴ ψυχὴ,
Ὅπως εὐλογηθῇ·
Ἰωβιλαῖον ἔτος νῦν
Ἀνέτειλεν ἐπὶ τὴν γῆν·